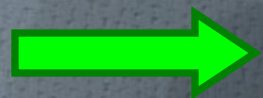
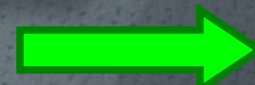
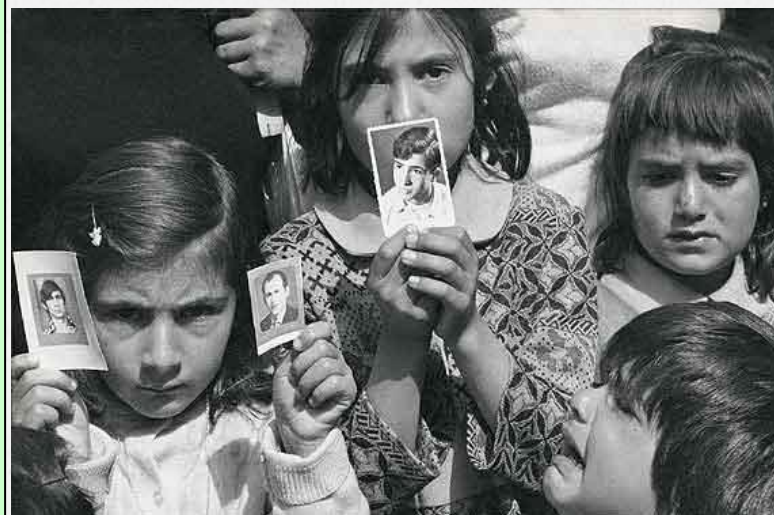

Ένα προσφυγόπουλο θυμάται

Θυμάμαι το καλοκαίρι του 1974 όταν ήρθαν οι Τούρκοι και αναγκαστήκαμε να φύγουμε πρωί – πρωί από τα σπίτια μας. Τότε εγώ ένιωθα φόβο και θυμό μαζί. Επίσης ένιωθα αγωνία για τον μπαμπά μου. Ο μπαμπάς μου πολεμούσε στην Κερύνεια. Η μαμά μου ήταν δασκάλα. Τις νύκτες έκανε πολύ κρύο στα αντίσκηνα. Η αδελφή μου έκλαιγε δυνατά και εγώ προσπαθούσα να τη σταματήσω αλλά αυτή δε σταματούσε να κλαίει. Φοβόταν τόσο πολύ όσο κι εγώ.

Στέλιος Ιωάννου

Θυμάμαι το καλοκαίρι του 1974. Ένωθα απέραντη λύπη γιατί οι Τούρκοι έκαναν εισβολή. Μας έπιασαν τα σπίτια μας και εμείς αναγκαστήκαμε να έρθουμε στις ελεύθερες περιοχές. Το πρωί της 20ης Ιουλίου τα τουρκικά αεροπλάνα άρχισαν να ρίχνουν αλεξιπτωτιστές. Εγώ ανησυχούσα για τον πατέρα μου. Ακόμα δεν ήξερα αν τον σκότωσαν οι τούρκοι στρατιώτες. Ζούσαμε και κάναμε μάθημα στο αντίσκηνο. Θυμάμαι ότι δεν είχαμε χώρο ...

Αντρέας Μελινιώτης

Πέρασα δύσκολα μετά την τουρκική εισβολή. Ο μπαμπάς μου πήγε να πολεμήσει στον πόλεμο. Ευτυχώς ήμουν μαζί με τη μαμά και τα αδέρφια μου. Τη νύχτα δεν κοιμόμασταν μέσα στο αντίσκηνο. Εγώ και τα αδέρφια μου κλαίγαμε συχνά. Η μαμά ερχόταν και μας παρηγορούσε για να σταματήσουμε να κλαίμε. Μάθημα κάναμε σε ένα αντίσκηνο. Είμαστε όλα τα παιδιά στριμωγμένα και δεν μπορούσαμε να συγκεντρωθούμε. Πεινούσαμε γιατί δεν είχαμε πολύ φαγητό. Αα! Στο σπίτι μου είχαμε ζεστασιά και πολύ φαγητό. Αλλά μέσα στο αντίσκηνο ήταν παγωμένα. Όταν έβρεχε γινόμασταν μούσκεμα. Εγώ και τα αδέρφια μου μέρα νύχτα περιμέναμε τον μπαμπά να έρθει. Χρόνια μετά στεκόμουν μπροστά στην πόρτα και τον περίμενα. Ο μπαμπάς μου είναι αγνοούμενος.

Ελένη Γεωργίου

Θυμάμαι το καλοκαίρι του 1974 που επιτέθηκαν οι Τούρκοι στην Κύπρο. Μας έδιωξαν από τα σπίτια μας. Εμείς αναγκαστήκαμε να φύγουμε. Ήρθαμε στις ελεύθερες περιοχές. Νομίζαμε ότι εκεί θα μας έδιναν ρούχα και φαγητό. Αλλά τίποτα. Περάσαμε τις πρώτες μέρες δύσκολα γεμάτες αγωνία, φόβο και λύπη. Ο μπαμπάς μας πήγε να πολεμήσει. Η μαμά, κάθε φορά που έβλεπε τη φωτογραφία του, άρχιζε να κλαίει. Μια μέρα βγήκαμε έξω από το αντίσκηνο και οι γείτονες μας ανακοίνωσαν ότι ο μπαμπάς μας ήταν νεκρός.

Μιχαέλα Ανδρέου

Περάσαμε δύσκολα μετά την εισβολή. Το φαγητό ήταν ελάχιστο και πεινούσαμε πάρα πολύ. Ζούσαμε μέσα σε ένα αντίσκηνο. Τα βράδια έκανε τόσο κρύο που παγώναμε. Σχολεία δεν είχαμε, κάναμε μάθημα στο αντίσκηνο. Μέσα στην τάξη ήμασταν πολύ στριμωγμένοι γιατί ο χώρος ήταν μικρός και κάθε τάξη είχε πολλά παιδιά. Ήμασταν όλοι φοβισμένοι. Ανησυχούσαμε μήπως έρθουν οι Τούρκοι να μας σκοτώσουν. Είχαμε πολλή αγωνία για τους δικούς μας ανθρώπους. Δεν ξέραμε αν ζουν ή αν πέθαναν. Νιώθω θυμό για τους Τούρκους που πήραν το 37% της Κύπρου μας.

Έλλη Χρυσοστόμου

Η ζωή στον προσφυγικό καταυλισμό ήταν θλιμμένη. Ο θυμός μου είχε φτάσει στα ύψη. Τι να απέγινε ο μπαμπάς μου; Το σκότωσαν οι στρατιώτες ή όχι; Στο αντίσκηνο ζούσαμε, κοιμόμασταν, παίζαμε, διαβάζαμε. Δεν είχαμε σχεδόν τίποτα να φάμε ή να πιούμε. Στο σχολείο όλα τα παιδιά ήταν πολύ λυπημένα. Ούτε η δασκάλα ήταν πολύ καλά. Στεναχωρημένη ήταν και η μαμά μου. Με τους φίλους μου δεν είχαμε χώρο για να παίξουμε. Γιατί οι Τούρκοι ήταν τόσο σκληροί;

Νικόδημος Ευριπίδου